

Proloog

Hannah

Eerste kerstdag 1985, Westenschouwen

Ze wist dat het gevaarlijk was. De golven namen bezit van je en als het misging, lieten ze je dromen in één klap verdwijnen. In de ochtendschemering liep ze over het verlaten strand richting de kustlijn. Ze ademde door haar neus in en behoedzaam langs haar mond uit. Koude zeelucht prikkelde haar longen. De wind rukte aan haar lange lokken en de vorst drong haar lichaam binnen. Ze voelde niets. Haar lichaam verkeerde al twee jaar in verdoofde staat en alleen aan de kust kon ze haar gedachten loslaten om het bloed weer door haar aderen te voelen stromen. Dat ze de kracht van de zee aankon, maakte haar sterk en gaf haar de verbetering om door te gaan. Meer dan ooit snakte ze naar dit gevoel, het had haar uit haar slaap ontwaakt en hier naartoe gedreven. Alleen hier kon ze heel even afstand nemen van haar geheimen.

Hannah bleef voor de waterlijn stilstaan. De zee was dreigend en het paste niet bij haar om dit te doen, maar ze moest. Ze kon dit. Met gesloten ogen deed ze een paar stappen het water in. Ze trad de fysieke pijn, waar ze zo naar verlangde, tegemoet. Steeds verder liep ze de zee in. Het voelde alsof een touw om haar middel werd

geknoopt en steeds strakker werd aangetrokken, precies zoals het de afgelopen jaren voelde. Een stukje van haar lichaam verdween onder water bij iedere stap die ze deed. Onzichtbaar. De zee omsloot haar geheimen.

De helse kou, die haar lichaam deed verstijven, verdreef voor heel even al haar besef van realiteit. Oorverdovend gebulder. Nog even en dan werd ze gevangen door de vloedgolf die dreigend op haar afkwam. Ze spreidde haar armen en sloot haar ogen. De watermassa sloeg genadeloos hard in haar gezicht. Haar voeten raakten los van de bodem en met brute kracht werd ze meegezogen. Ze verdween onder water. De golven tilden haar lichaam op en voerden haar mee. Hongerig. Ze voelde geen enkele angst. Dit is wat hij haar geleerd had, dit was vrijheid... Ze zwom met al haar kracht naar de oppervlakte, kwam boven en ademde schokkerig in. Het zoute water prikte op haar schrale lippen en liet een zilte smaak achter in haar mond. De pijn die door haar lichaam sneed, gaf haar weer het gevoel dat ze leefde. Ze voelde zich sterk, verheven boven de werkelijkheid, alsof alle nare dingen nooit gebeurd waren. Ze sloot haar ogen en verdween weer onder water. Ze had het gevoel dat iemand met een vlijmscherp mes op haar instak, waardoor haar hersenen maar aan één ding konden denken: overleven. De golven duwden haar weer terug richting de kust, alsof ze haar wilden waarschuwen dat ze terug moest gaan. Totdat ze de zandbodem onder

haar badpak voelde schuren, zwom ze onder water.
Snakkend naar adem kwam ze boven. Kruipend legde ze
de laatste meters af. Ze krabbelde overeind en met haar
armen om zich heen geslagen rende ze het strand op.
Het zand onder haar voeten vertraagde haar pas,
waardoor het paviljoen ver weg leek. Eindelijk bereikte
ze de brede trap naar het terras. Ze liet een nat spoor
met zand achter op de houten vlonders. Binnen wikkelde
ze zich vlug in een groot...